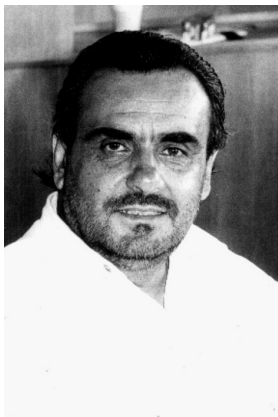


Мухарем Дурић

БУЛОЊСКА ШУМА

(Хасанагиница или *La locura de un hombre*)



МУХАРЕМ ДУРИЋ, познат је превасходно као новинар "Политике". Студији књижевности нису определили његов пут ка катедри и литератури, него је посве неочекивано ушао у журнализам и то на велика врата, понајпре као позоришни критичар, а касније као хроничар политичких збивања и то у најжешћим и најсмутнијим временима, претходно и као откривач и истраживач највећих афера на простору уздрманом афером Агрокомерц, сарајевском наци – журком и банкарском афером у вези са вилама у Неуму...

Културни живот остаје његова стална преокупација, добитник је "Златног беоцуга" Културно-просветне заједнице Београда за трајни допринос култури Београда и међународних признања, између осталог, повеље која носи име Лазе Костића, Интернационалног фестивала Интерфер. Познати и су, у његовом публицистичком опусу, објављени фељтони о Белој кући, о последњем изданку хашемитске царевине, потомку пророка Мухамеда, затим о миру и рату, Олимпијским играма, Сарајеву – граду којег нема и, поред осталог, веома драматичан фељтон о гладијаторима. Три града, рођења и живота, одређују његову судбину:

Дубровник, Сарајево, Београд, исто као и аеродроми у Лос Анђелесу, Њујорку, Лондону, Сплиту, Дубровнику, и писте у Сарајеву и Београду.

Пише драме, приповетке, романе.

Мухарем ДУРИЋ

БУЛОЊСКА ШУМА

(Хасанагиница или *La locura de un hombre*)

ЛИЦА

ХАРИ, контраверзни бизнисмен
ХАНА, његова жена, бивша манекенка
ДОН, њен брат
МЕРИ, мајка
ФРЕД, тајкун
ЛИКА, пријатељица, стјуардеса
СЕНКА, пријатељица, балерина
ГОЛУБ, пријатељ, новинар
Деца, секретарице, клијенти, телохранитељи, келнери...

Ово је пресликана чувена балада. Таквих песничких прича пун је свет, сна и јаве, али ова има посебан значај. Пева о љубави, а у фокусу је, чини се, љубавни неспоразум и његово неразрешење. Од давнина, а поготово у модерно време, љубавне трзавице нису изгубиле на актуелности, напротив...

Стара балада коју је, путујући кроз Далмацију, као што се зна, давно, давно изнашао знаменити талијански путописац издвојила се и, у првој познатој верзији, веома је, како је забележио Вук, била запажена у ученој Европи. Сви су били фасцинирани. Баладу су препевали Јохан Волфганг Гете, Валтер Скот, А. С. Пушкин, А. Вицкијевич.

И данас је ова повест могућа, али на други начин, са старим примесам, у другим условима контраверзног бизниса, у духу брзог времена. Од Београда до Брисела, Берлина, Њујорка, Париза, Беча, Стокхолма... свуда делује интригантно. У сенци пирамида, на трговима, у предграђима, под мостовима...

Варијација има безброј, али суштина је иста.

Љубавни јади на овом свету још постоје.

I ЧИН

ПРВА СЛИКА

Хари је рањен и још се ојоравља од шешких рана које су га дуже време љиковале за љосиљеу. После указане љрве љомоћи и болничке неђе која је љоштрајала, време љроводи у свом радном кабинету и још се не враћа кући. Рука му је у зљијсу, зљава у завојима, носи оковрајник збоз љовреда љршљена, да би се избегле несагледиве љоследице. Уљркос озбљљним, шешким љовредама, конљраверзни бизнисмен је даноноћно у својој фирми. Није се љосле ојоравка у болници још враћио жени, деци, кући, јер га нешћо мучи, више од задобијених рана. Мушка сујетња је набубрила као чир, љубомора расће као балон... Нешћо мора да љукне. Засео је у своју кожно фошљеу, али више од љословних брига заокуљен је сојсћвеним емоцијама, дилемама које га раздиру кад љомисли на суљрузу која га код куће чека, али није дошла да га љосетћи у болници. Њезов кабинет љауњен је модерним канцеларијским намешћајем, рачунарима, безичним шелефонима, клима уређајима. Ту је и цела једна војска шелохранишљеља, сћручних сарадника, љреводилица, секретарца...

ХАРИ: Бела, као... као снег бела, моја нова велика лепа јахта, као... као лабудица, са уређајима на даљинско управљање, коју сам скупо платио, мораће мало да сачека, мирно плутајући усидрена и везана у марини, уместо да осваја плаветна пространства мора и океана, да плови до монденских састајалишта, плажа... А ја...? Уместо да пијем виски из велике чаше с пуно леда под неким палмама, остајем овде, у овом великом белом небодеру, под олујним небом. И овде сам, у немирном мору које се спаја са цунглом на афалту, окружен ајкулама које желе да ме прогутају. Засад углавном круже, круг им је све мањи, примичу се, али још не прилазе, само из даљине мотре... Изузев ако нека не пробије блокаду, због чега сам на-давно једва живу главу извукао... Опасан посао, опасно занимање... Борба непрестана...

(Са уздахом)

Оно што човеку преостаје, то је љубав. Осећам да сам се управо ту насукао. У овом свету нема љубави. Тако ми се чини, гледајући око себе. Имао сам срећу и наишао на љубав. Али, срећа се изненада расточила, кад сам најмање очекивао... Сада седим сам... Чекам. Шта чекам?

Чекам њу, данима, месецима... И пијем чај од нане. Вилица ми је сломљена, боли ме, сав сам увезан жицама и завојима, утрнуо сам од лекова... Једва сам жив остао. Док су стрелјали, осећао сам се као глинене голуб... Протурена је у јавност вест да сам повређен у саобраћајној несрећи... И ако јесте била саобраћајка, прокоментари-сали су многи, то је била чиста намештаљка...

Хари је мало нервозан. Звони њелефон. Хари подиже слушалицу, уморно, али знајижељно.

ХАРИ: Да... да...? Ко? О, мама...! Изашла си у шетњу. Мислио сам да је она и да се коначно сетила да ме бар позове, ако већ неће да дође... Уопште ти нисам препознао глас. Шта је сад опет, зашто се поново јављаш? Па, малопре си звала. Речи... Добро... Знаш да обожавам твоју питу од јабука, али сада заиста не могу. У кући још не могу да се појавим. Имам своје разлоге. Видећу... Бринеш о мени? Буди спокојна, биће све у реду... Опорављам се... Добро сам, сјајно!

Хари сјушића слушалицу.

ХАРИ: Шта ме кева стално зове. Ако неки прислушкују, прогласиће ме још за едиповца... О Боже, шта да радим?

Поново звони њелефон. Мобилни, овај њуи.

ХАРИ: О... ћао сестрице... Да, одмах подижем слушалицу... Јесте, и овај пут сам помислио да је она... Уз све твоје послове налазиш времена да ми се јављаш... не, не... таман посла да ми досађујеш... Како се све десило? Не знам. У секунди... Знаш, несрећа се брзо догоди, кад се најмање надаш... Нисам возио брзо... мало сам био замишљен... Да, мислио сам на њу, на децу, наравно, јер... дуго се нисмо видели... Дуго сам био одсутан, јесте, али знаш да су моје обавезе велике. Потом, ове повреде... Она?... Она се не јавља!.. Она неће да се јави. Немој то да ме питаш, ни ја тебе не питам за твоје везе... Добро, ово је брак, дуг срећан брак. Тако виде људи са стране! Не... не, оптужујем никога, али молим те и ти своје мишљење задржи за себе... Ма остави то, лекари се брину о мени... Задобио сам повреде по телу, глави... али преживећу... Ауто је опасна играчка... Те приче о сукобу у подземљу остави и слободно одбаци... Знам да су ми други већ припремили посмртне говоре... Изненађена си? Мене ништа не изненађује... Ћао, чујемо се...

Искључује њелефон. Окреће се елекџронском рачунару.

ХАРИ: Не разумем... Она се не јавља. Не долази... Ми смо били у очима других заиста срећна породица. Сада се испоставља, да ипак нисмо имали среће... ово је крај... Доста је било. Мислим да ћу јој послати поруку електронском поштом, или СМС? Не, боље је мејл...

(Уморно)

Па то је просто невероватно! Не јавља се... Не долази... Сви зову, питају, хоће да дођу, да ме посете... Једино, она не! Доста ми је њеног безобразлука и превртљивости... Ипак, била је дивна. Сећам се оног. Кад се појавила у костиму, сви на плажи су се забуљили у њу. Сјајно је изгледала, са телом богиње, која се рађа из морске пене. Тако је привлачила пажњу и увече, у хаљини са дубоким деколтеом, препланула... Када сам ронио и повредио раме ударивши у ону оштру стену, гледала ме из даљине, збуњено, као да ме први пут види... Онда је, сва уплакана дотрчала, обрисала ми крв, лизнула рану... Није се одвајала од мене целу ноћ. Касније се, изненада, увукла у себе, окренула деци, у неким тренуцима као да ја не постојим... Можда не може од пословних партнера... Сада су јој понудили неке важне полове, спрема нове колекције или...

(Љушћиво)

Уопште ме не интересује!

Улази секретарица у уској, крајњој сукњи, у сандалама са високим штићклама.

СЕКРЕТАРИЦА: Звали сте ме да нешто прекуцам?

ХАРИ: Да... само једну кратку поруку... У ствари... не, не треба. Ово ћу сам. Хвала. Зваћу ако ми буде нешто потребно.

Хари је исцод ока посматра док излази. Окреће се ка рачунару.

ХАРИ: Не могу да рачунам на дискрецију ове кокошке. Одмах ће се раскокодакати... Није била дискретна ни када ми је показивала танге... Сви су одмах сазнали за тај стриптиз.

Почиње да куца текс. Једном руком, једним покретом.

ХАРИ: Тако, уопште није битна форма. Хоћу да схвати, једноставно... нека не долази! Као да смо хиљадама километара удаљени једно од другог... и мора се галопирати прашњавим друмовима, кроз крш, као да нема аутомобила и као да још нису створени, конструисани, хеликоптери и Бел још није измислио телефон... Кад није досад, не мора ни одсад и... тачка! И нека ми не долази пред очи, нека иде... Нека напусти кућу. Не треба ми таква жена!

Грмљавина.

ДРУГА СЛИКА

Хана седи у соби, заммишљена. Деца се играју, улазе излазе.

ХАНА: Остави тог плишаног меду, не стављај га у уста... Хајде децо, још мало се поиграјте, па на спавање. Моли вас, воли вас и љуби вас мама.

Усјаје и седа исјред рачунара.

ХАНА: Како ли му је данас? Зашто не долази кући? Да погледам електронску пошту... Стигло је много порука... Да видим шта је ово... Приређују коктел на сплаву... Позив за премијеру... Аха... Ево, поново зову из мексиканске амбасаде на пријем... Боже, па зар је већ прошла година дана? Као да смо јуче били заједно са амбасадором. У међувремену, стигао је и нови... Ево, јавља ми се пријатељица из Института за језике. Праве промоцију... Ево и мејла који сам очекивала... Организују модну ревију за нову сезону... желе супервајзера...Видећу... Ох, ово је, изгледа, његова порука! Да видим шта пише... Јао!.. Одлази! Не чекај ме! Зар тако гласи његова порука. Шта? Да га не чекам?! Пресуда као у средњем веку! Да напустим кућу и децу. Да ли је могуће? Не могу да верујем да је он послао ту поруку... Јесте, то је управо послато с његовог лаптопа... Без иједне речи објашњења! Боже...! Шта да радим?

Успијаје, безвољно се игра са децом.

ХАНА: Очајна сам... Можда да позовем моју хомеопаткињу? Не вреди... Да нешто зна, средила би сопствени живот. Да га зовем или да седнем у кола и одем да га ипак посетим? То не долази у обзир! Од стида не могу... И раније ме је то спутавало. У ствари, не знам како ће ме дочекати. То је код њега увек велико изненађење. Прасне кад се најмање надам... Његова мајка ми је говорила да је он прек, лако и брзо мења одлуке... касније се каје... У то сам се уверила. Носи га срце, у суштини је добар човек... Мушкарци су чудни. Имамо и ту слатку дечицу, стекли смо новац, јахту, кола, викендицу, кућа је пуна слика. Имамо чак и пријатеље... Ништа нам не недостаје... па, опет... Мислила сам да сам нашла правог мужа... Сад нам се живот окренуо наопачке. Од оних ратних времена, када је почео да се бави тим пословима о којима ништа нисам знала, јер он то није хтео. Сазнала сам из новина да се бави сумњивим пословима, помиње се чак и шверц оружјем... Страшно... Ова његова порука није шала. Озбиљно мисли, познајем га. Морам отићи... Сад ми се чини да је живот без њега бесмислен. Петоро деце смо изродили. Био је добар отац, пажљив муж. Били смо нормална породица и одједном... све се руши, као кула од карата.

ДЕВОЈЧИЦА: Мама, зашто си тужна? Плакала си? Је ли се тата јављао? Када долази? Хоћемо ли да идемо да га посетимо и видимо? Бака каже да је болестан... Шта му је?

ХАНА: Ти си мамина паметна девојчица. Али пуно питања постављаш у исти мах. Не стигнем да ти одговорим.

ДЕВОЈЧИЦА: *(Мазно)* Мама, и ја ћу да будем манекенка, а она нека буде балерина... А он нека буде бодигард, специјалац. Има ли тата бодигарда? Онај чика са истетовираним змајем, стално стоји пред улазом. Питала сам га зашто не уђе, а он се смејао. Је ли он чува тату? Или чува и тату и нас. Од кога нас чува? Хоће ли да из шуме дође вук да нас поједе?

ХАНА: Ви сте паметна дечица. Схватиће те... Ваш отац је љут на мене. Ја не смем да га чекам у кући.

Напољу се чује шкрипа гума и кочица.

ХАНА: То је он! Тако само он брзо вози и нагло кочи. Зато му се то све и догодило јер је нагло улетео у кривину. Увек је пребрзо возио. Препознајем звук мотора и шкрипу гума. Чудим се да је тако брзо стигао. Он и његова луда возња... Не смем да га сачекам... Идем... Одлазим. Бежим... Не смем да се суочим с њим.

ДЕВОЈЧИЦЕ: *(У један глас)*

Мама, мама! Није тата. Учинило нам се. Ово је ујка дошао! Он и тата возе исте ципове.

Улази Дон.

ХАНА: Ти си то брате мој мили! Хвала Богу. Уплашила сам се да није Хари.

ДОН: Не плаши се... Како си? Како су деца?

ХАНА: Деца су моја радост.

ДОН: Јеси ли се чула са Харијем?

ХАНА: Прети ми и поручује да га не чекам код куће. Срамота... и туга, пре свега... Срамота за мене, па онда за целу нашу породицу.

ДОН: Све знам. Нећу те питати за његове разлоге. То ме уопште не интересује. Вама женама то изгледа сомнамбулно. Мушкарци мисле на други начин. И ја мислим другачије. Сматрам да је најбоље да одмах одеш из ове куће... и да нађеш новог, пристојног мужа. Ти се лепа жена, још млада... Зар да се затвориш у четири зида? Не долази у обзир. Ја то нећу да дозволим. Ево ти кључеви мојих кола... По мене ће доћи Мајк. Идемо на тенис. Ђао! Пази како возиш.

ХАНА: Какви су ти мушкарци?! Шта ми све у једној секунди наприча. Да још један живот проживим, не бих их разумела. Они говоре о томе како жене имају крокодилски мозак. А шта је с њима.

Звони мобилни телефон. Хана се јавља.

ХАНА: Ти си, сестрице! Ти јеси његова сестра, али као да си моја. Исто као и мама, тако је и зовем... Ево сад је мој брацо био ту. Ништа ми није рекао... Да ли знам зашто је то учинио? Познајем га, али не знам. Да није у питању друга жена? Да, окружен је женама... У фирми, вечере, ручкови, приједи, потом теретана, тенис... свуда се врте те мачке. Знају ко је он, импо-

није им да се с њим бар појаве. Брат ти је. Знам да он није светац. Ипак, он је човек од стила, није покварен, чак је помало наиван. И мислим да ме воли... Није ни педер, ваљда. Па да, можда сам и ја наивна. Јесте, он је послован човек, стално на путу, али нема другу везу... Жена то одмах осети... И да има, то није разлог да ме отера... тако брутално. Као кују. Изродила сам му толику децу. То су наша деца. Његово поимање мушко-женских односа је специфично, знам. Понекад сам помишљала да он чак умишља како има право на више жена... али не, друга жена не постоји. Ово је неки његов хир за који је он уверен да ћу га само ја разумети. И ја га схватам. Не знам да ли је проблем у њему или у мени. Ја сам ћутала, нисам отишла да га посетим, нисам му се јављала. Он је мислио да се ја инатим с њим. Са своје стране, мисли да је он закон... Није лако разумети нас. Ни њега, ни мене. У сваком случају, цео живот сам покушавала да му угодим. А он? Узвраћао је моју љубав... Доста о томе. Здраво сејо... Не преостаје ми друго него да се пакујем... Не брини. Чућемо се. Припази на маму. Драго ми је да мислиш на мене.

Хана искључује мобилни телефон. У истом тренутку, звони телефон на сџолу.

ХАНА: Здраво мама! Знам да си у шетњи, видим, нема те у кући. Ти си ми као мајка... немој, молим те, још ти сада да ме секираш. Учинићу онако како ми је брат наложио. Испоштоваћу оно што Хари захтева. Да, ја слушам мушкарце... брата и мужа... Бившег.

Тишина.

ТРЕЋА СЛИКА

Улази Дон.

ХАНА: Вратио си се тако брзо? А тенис? Мислила сам да ће меч бити вимблдонски.

ДОН: Пустите глупости. Морао сам да се вратим. Ово је важније... Знао сам да још ниси кренула... Дај ми кључеве од кола, ја ћу те одвести. Зато сам се вратио. Ниси у стању да возиш.

ХАНА: Само с децом да се опростим. Молим те.

Хана се ојрашија са децом.

ХАНА: Дођи сине, да те мама пољуби. Знаш, имам неке послове.
Буди добар.

Љуби сина у чело. Прилази другом сину.

ХАНА: Мамино чедо... Немој да се свађаш с братом. Чувај се-
стрице. Мама ће брзо доћи.

И другој сина љуби у чело. Привлачи на зруди девојчицу.

ХАНА: Мамина вољена кћерка.
(Милује је по коси)
Шта ћеш ти да будеш? Балерина? Глумица? Учитељица!
Добро, љуби те мајка. Слушај браћу и секу.

Љуби кћерку у образ. Узима и другу девојчицу.

ХАНА: Мамина паметница... Зашто плачеш? Спава ти се? Сакри-
ли су ти лутку? Добићеш другу, цакана. Ајде на спавање и
ти.

*Љуби и другу кћер у образ... Засијаје. Прилази постојељи у којој
сиава најмлађе деце, синчић.*

ХАНА: Мамино чедо... Спавај, спавај злато моје... Теби могу све
да кажем тихо, да те не пробудим. Ништа нећеш разу-
мети, као што ни ми одрасли ништа не схватамо... Ост-
авља вас мајка... Морам да идем...
(Кроз њлач)
како да вас оставим тако мале, немоћне... Боже...! Зашто?

Прилази јој Дон.

ДОН: Хана, прибери се. Не вреди плакати. За децу не брини.
Ништа им неће недостајати.

ХАНА: *(Кроз њихи њлач)*
Ништа, сем мајке... Авај... Нисам срца каменог! Не, не
могу да их оставим... ни једно... а како тек ово малено да
оставим, не, не... Душа моја... боли ме.

Дон је благо узима за рамена.

ДОН: Ипак идемо.

ХАНА: *(Бришући сузе)*
Добро...

ДОН: Где су кључеви од аутомобила? Ја ћу да те одвезем. Испред нас и иза нас ићи ће по једна кола наших пријатеља. Они раде за мене. Брзо ћемо и безбедно стићи споредним путем.

ХАНА: Одлазим из ове куће! Провела сам у њој најважнији до живота. Ту сам живела са мужем. Нисам била његова својина. Нисам теглила као друге жене, није то дозволио. Била сам слободна. Била сам његова миљеница.

ДОН: Пожури... Ударио је шамар целој нашој породици, не само теби.

Хана и Дон излазе. Разлеже се дечји џлач.

ЧЕТВРТА СЛИКА

Хана у кући свој браћи. Склања завесе и гледа кроз прозорска окна. Улази служавка.

СЛУЖАВКА: Звали сте ме?

ХАНА: Дуго нисам била овде. Све се изменило. Подигнута је, како видим, нова ограда у дворишту. Испред ње поређане црне лимузине, као домине. Около, врзају се неки набилдовани, истетовирани, ћелави типови... Пуштени су и пси. Видим пар добермана. И ти си нова, нисам те раније виђала... Шта се то дешава?

СЛУЖАВКА: Није ми познато, госпођо. Ја сам одскора овде. Нисам одавде. Ништа не знам и ништа не видим.

Улази Дон држећи у руци мобилни телефон. Разговара, не прикида везу док улази. Љуби сестру у чело.

ДОН: Добро, брате... Значи, све је јасно. ОК. Јављајте ми се... Знаш за онај камион. То ће бити санирано. Видимо се на сплаву.
(Прекида телефонски разговор, обраћа се Хани)
Како си сестрице, како се осећаш? Јеси ли лепо спавала?

ХАНА: Не видим никакву разлику у амбијенту... И овде и тамо исто... телефони, мишићави момци... пиштољи им вире... Као да је опсадно стање.

ДОН: Немој да бринеш о ономе што није твоја брига. Препусти све мени. Јављају ми се неки стари знанци, питају за тебе... Желе да те виде, да те изведу на ручак, вечеру... концерт, забаву.

ХАНА: Знаш да ми није до забаве, да ме то не интересује. Целог живота ми намећете нешто што ми није битно.

ДОН: Мораш да се крећеш... Признајем и поштујем сва твоја начела, али мораш да мислиш пре свега на себе, али и да не занемариш мене и целу фамилију.

ХАНА: Све ми се гади.

ДОН: Верујем ти. Али, буди разумна... Нису те заборавили. Нуде ти велики хонорар само да одеш и да погледаш пробу и неке младе манекенке... ништа више... и само да им поставиш једну играчку нумеру. Мораш поново да се активираш. Не само због новца.

ХАНА: У први мах сам пристала. Али, кад сам чула ко то организује... Одбијам. Не желим да радим са тим полусветом, ратним профитерима, сумњивим, контраверзним бизнисменима... Не свиђа ми се у шта си се упетљао... Тако ради и он. Нико не зна да ли је то био атентат, међусобни окршај, саобраћајка... Има више верзија. Откако сам отишла од куће све ми се врти по глави, не могу да нађем основну нит.

ДОН: *(Помирљиво)*

Ти си сада код своје куће. Ускоро ћеш имати нови кров над главом. Палату, двор, оно што заслужујеш.

ХАНА: *(Кроз њлач)*

Сада не знам које је моја кућа, имам ли је? Не могу више да издржим... Свега ми је доста. Прекипело...

ДОН: Мислиш да се мени допада у шта си се ти упетљала.

ХАНА: Ти се ме довукао овде.

ДОН: Он те је отерао! Милије су му оне наркоманке и нимфоманке! И његови педери који га у стопу прате. Више времена је проводио с њима него с тобом.

Дон изази шпрескајући врашима. Звони му мобилни телефон... Хана остаје сама.

ХАНА: Имам свој живот, а немам га. Имам породицу, а немам је, волим своју децу коју сам изродила, а далеко су, не могу чак ни да их видим... не дозвољавају ми... Он ми не

дозвољава. Нису то само његова деца, то су наша деца... Само нека одрасту... И да не раде оно што раде ови мушкарци којима сам окружена. Успех их је заслепео. Новац. Наоружани су глупошћу. Охолост влада њима... Ја сам њихова жртва попут оних урбаних хероина са филма... Или из неких прастарих балада којима су се песници опијали. Боже, шта се ово десило? Као у нека давна времена, кад су девојке ишле на бунар да доносе воду... окружена сам наоружаним типовима, само што на зиду не висе јагагани цефердари. Мука ми је од тог силног оружја. Они су стално у рату. Шта ће им жене? Да их чекају док се они баве мутним пословима. Да пате као Хасан-агиница...! Не прође дуго времена, а да ТВ не објави да је дошло до неког обрачуна, без већих детаља. Прикажу слике убијених рањених. Ко зна како је он рањен... Ђути се о томе у интересу истраге. Не знам како да се понашам... Морам да узем неки седатив, нешто за смирење... Сва се тресем. Као да се свет руши. Целу ноћ нисам ока склопила.

Звони јој мобилни телефон. Позив долази од старије жене пријатељице.

ХАНА: Да драга... дуго се нисмо чуле... не питај ме... ништа ми нећеш веровати... Већ све знаш? Нажалост, све је истина... Мислила сам да ће се предомислити... Не, не, не... Где си то читала? Таблоиди пишу о окршају мафије? Све су то измишљотине. Не интересује ме шта пише жута штампа... не гледам телевизију... Нисам ја никаква старлета да други испирају уста мојим именом... Ја сам мајка. Хоћу свој живот! Мир у породици. Не оно што ми се натура... Не удајем се, немам швалера, он нема швалерку... и то је све! Је ли задовољена твоја разбуктала радозналост?

Искључује телефон. Баца се на кревет, покрива лице јасуком. Леца... Подиже главу. Савија косу, брише сузе.

ХАНА: Зуји ми у ушима. Кошмар. Све ово ме боли као да сам и ја рањена. То ме боле његове ране...

Не помера се.

II ЧИН

ПРВА СЛИКА

У Харијевом кабинету. Он је и даље у завојима, али устјаје, креће се врло брзо.

ХАРИ: Ускоро ћу кући... Не знам да ли је она отишла... Не бих волео да се сретнемо... Никако... Њено срце је празно. Када сам је упознао, стално се на то подсећам, имала је топлину која ме је привукла, више него њена лепота... Ипак, истовремено, нешто ме је одбијало, као хладан мермер. Од те хладноће сви момци су се одбијали, једино сам ја продро до њеног срца.

Куцање. Улази секретарица.

СЕКРЕТАРИЦА: Дошао је онај господин...

ХАРИ: Рекао сам да никога не примам. Зар ја говорим кинески?

СЕКРЕТАРИЦА: Мислила сам да је он важан клијент...

ХАРИ: Реци да сам заузет... нека дође други пут, претходно нека се најави.

Секретарица брзо излази.

ХАРИ: Дођавола и клијенти и посао. Сви нешто муљају... Овај је баш сад нашао да дође... Знам шта хоће, али ме не интересује. Нека се потамане међусобно. Нећу више да будем мирођија у свакој чорби. Добро знам такве fine типове... Кад сам дошао у Калифорнију, у Лос Анђелесу сам, испод оних солитера који додирују небо, сусретао углађене, озбиљне људе у тамним панталонама и белим кошуљама, обавезно с краватом. Све учтив свет, мислио сам, и питао се где је ли је та мафија о којој се толико говори и пише, а онда су ми рекли... па они су мафија. Моја наивност. Нисам чак знао да је Лонг Бич, где сам живео, у ствари царство Вите Корлеонеа...

Звони телефон.

ХАРИ: Молим... мама... Добро сам. Ускоро ћу доћи... Је ли она отишла? Нисам пренаглио! Тако је

морало бити! Сви су дошли да ме обиђу, само она не... Стид! Стид? Чега да се стиди?... Чућемо се касније, мајко. Долазим, ускоро.

Сјуушћа слушалицу.

ХАРИ: Чак и стара мајка је на њеној страни... Вели ми да грешим. И уверава ме да је волим... да, заиста је волим, признајем, али... нећу да одступим. Већ сам донео одлуку.

Поново звони телефон.

ХАРИ: Молим... Мама? Опет ти! Ниси спавала? Само кратко... И шта си сањала?... Шта хоћеш у ствари? Да ја њу позовем. Ех, ви жене. Имам и ја свој понос. Шта мислиш ти, шта мислите ви жене, да су мушкарци крпе? Разговараћемо кад дођем.

Улази секретарица.

СЕКРЕТАРИЦА: Ваши људи чекају... Ако желите, можете да кренете.

ХАРИ: Нека уђу.

Секретарица излази, одмах њојом улазе два набилдована момка у црним оделима, обријаних глава, са њамним наочарима.

ТЕЛОХРАНИТЕЉ: Шефе... ту смо... спремни. Идемо ли?

ХАРИ: Одмах... само да покупим неке папире. Ти узми лап-топ и не одвајај се од њега. И не завируј ми у поруке... Не свиђа ми се твоја радозналост.

Хари излази ослањајући се на ишћаку.

Један телохранитељ иде испред, други иза Харија.

Мешају се звуци мобилних телефона.

ДРУГА СЛИКА

Амбијент ресџорана на сџаву. За једним сџолом, у џријажном ишћимунџу, седи Дон са џријажљем Голубом, новинаром.

ДОН: *(Келнеру)*
Донесите нам шампањац! Нисмо ми епски јунаци па да пијемо рујно вино.

- ГОЛУБ: Зашто на улазу стоје ови момци? То су твоји чувари, очигледно. Не осећаш се безбедно, па су ти потребне ове гориле?
- ДОН: То су старе навике.
- ГОЛУБ: Из рата?
- ДОН: Ниси омирисао барут, па немаш појма.
- ГОЛУБ: Знам да се се још увек плаћа данак.
- ДОН: Потрајаће ова смутна времена. Коцкице се још увек нису сложиле.
- ГОЛУБ: Је ли ово опасан град?
- ДОН: Ти мене то питаш, а знаш боље од свих.
- ГОЛУБ: Не гледам само с једне стране... Знам да овај град има душу, баш као и ове патке које плове реком, око сплыва.
- ДОН: Плове паткице... а ми нисмо глинене голубови. Бар нећу да дозволим да ме лако стрељају и скину.
- ГОЛУБ: Да наставимо...
- ДОН: Твоје прво питање је и последње... Није могло довека да се отеже с тим опасним типовима. Једном је морало да дође до обрачуна.
- Келнер доноси шампањац у сребрној кофи њуној леда. Сипа ђосиима у чаше.*
- ГОЛУБ: Настави...
- ДОН: Доста о послу... Ипак смо нас двојица добри пријатељи. Годинама се знамо.
- ГОЛУБ: Ако је тако, повери ми шта се, заправо, десило са твојом сестром? Доспела је на насловне стране таблоида. Је ли се развела? Објављене су и неке фотографије.
- ДОН: Не волим да се та прича шири.
- ГОЛУБ: Али, људи су веома заинтересовани... Свашта се прича... да она има новог пријатеља... да он има другу... помињу се дрога, баханалије.
- ДОН: А он? Има ли он неку женску? То би ти, као обавештен човек морао да знаш.
- ГОЛУБ: Не знам све, али сетим се оног чувеног правила – знам ко зна... Људе интересује “шева”, ко с ким спава, крес варијанта, туцање... Јеси ли, или ниси, био пренеражен када су медији открили да су неки угледни људи у сексуалним везама са својим секретарицама? Ниси! Чак и председник

САД. Скандал је узбудио планету, али је није померио. Зна се да су се раније свештеници показали као блудници, чак и сам Свети Августин... признао је очинство...

ДОН: Као и обично, покушаваш да изврдаш. Остави попове на миру. Шта знаш о њему?

ГОЛУБ: О њему се увек говорало да воли да флертује са глумицама. Појединости о њему су врло штуре.

ДОН: Знам. Процури нешто, о некој секретарици. Као и обично, испостави се на крају да ништа од тога није тачно.

ГОЛУБ: Не бих се заклео. Али шта је истина о њој? Њеном судбином баве се и озбиљни хроничари, проширујући тему њене необичне судбине, упоређујући је са античком јунакињом. Мене више интересује ко је у њиховој кући господарио чијим животом, ко је коме нанео бол?

ДОН: Истина је да су се они разишли, тај њихов брак је пукао. Она ће поново да се уда.

ГОЛУБ: За кога?

ДОН: Познајеш га!

ГОЛУБ: Ко?

ДОН: Фред...

ГОЛУБ: Наш Фред... из краја? Увек упарађен. Ишли смо заједно у школу. Сада је један од водећих тајкуна. Не зна се коју странку не помаже. Плива као риба у води. Прелетач кога сви радо примају у своје јато. Али, мислио сам да је убијен!

ДОН: Управо он.

ГОЛУБ: Увек је био заљубљен у њу.

ДОН: Па и ти си био заљубљен у њу.

ГОЛУБ: Сви смо били заљубљени у њу... Знам кад је почела да се бави манекенством, још у школи су је запазили, нудили јој улоге на филму... Одједном се однекуд појавио тај проклети Хари... као да је пао с неба... и одведе је... на наше очи, свима нама испред носа. Примитивац који не преза ни од чега, не поштује правила игре. Он је, у ствари, остао сељачина, а она је увек била и остала дама. Он се у међувремену попео на лествици успеха, али је увек био испод ње. Прочуо се по неким успешним, али мутним пословима. Са америчким педигреом, знао је више него други и искористио је ту предност. Али је у другим стварима остао ограничен, затуцан.

- ДОН: Она је остала у његовој сенци.
- ГОЛУБ: Готово да је заборављена. Нико није знао каква јој је коса, које боје су њене очи. Није волела да се фотографише, склонила се са јавне сцене.
- ДОН: Ти сада знаш све... Надам се да нећеш злоупотребити вест о венчању... Фред има јаке везе, свуда.
- ГОЛУБ: Не мораш да ме опомињеш. Тај тип је без везе. Шта је сад, чиме се бави? Постао је судија? У гимназији смо му се помало подсмевали. Али, сада је важан играч, кажу. Не зна се на чијој је страни, у којој странци, вешт је прелетач... Јеси ли сигуран у то да ће она пристати да се уда за Фреда?
- ДОН: С њом никад ништа није извесно. Својеглава је... Таква је била као девојчица. Ово чиним због ње.
- ГОЛУБ: Ти то радиш због себе, а не због ње.
- ДОН: Брат сам јој, сестра ми је... Нисам могао да дозволим да је истера на улицу.
- ГОЛУБ: Значи, ипак је он њу истерао, није отишла самовољно... Њен одговор је стид. Она је била племенита, а он је остао ограничен као што је и био. И она и он су исказали егоизам.
- ДОН: Није желео да се врати кући док је она не напусти. Није оклевао да је отера.
- ГОЛУБ: А разлог?
- ДОН: Па, ето, наводно, није нашла за сходно да га посети, када је био рањен.
- ГОЛУБ: Је ли стварно био рањен? Постоји верзија да је повређен у саобраћајној несрећи.
- ДОН: У овом послу не ваља ићи у крајности.
- ГОЛУБ: Али, овде је реч управо о крајностима... Он рањен. Сви га посећују, она не. Стид је. Он је тера од куће. Она се поново удаје. Али, не својом вољом. Схваташ ли ти да она не жели да се уда?
- ДОН: Ето имате о чему да пишете. Тираж расте, зар не?
- ГОЛУБ: Ја имам другу идеју. Припремићу озбиљан фељтон, као о оној несрећној принцези...
- ДОН: У сваком случају, бићеш радо виђен гост на њеној свадби.
- Звечкање чаша. Лейџи крила дивљих патака.*

ТРЕЋА СЛИКА

Соба у породичној кући. Хана седи. Долази Дон.

ДОН: Како си, мила сестрице?

ХАНА: Било би ми боље да није ове збрке око мене.

ДОН: Не мораш да читаш новине... искључи ТВ, слушај музику...

ХАНА: *(Раздражено)*
Све како ти кажеш... Све по наређењу.

ДОН: Није наредба, него савет... Не треба да губиш време и да се нервираш.

ХАНА: Нервирају ме твоји планови.

ДОН: Шта?

ХАНА: Па то... шта радиш. Само што ниси дао оглас у новине и на врата ставио натпис “Девојка на удају” или “ на продају”... или како већ хоћеш.

ДОН: Сви знају да си сад слободна жена. Од ране младости су те гледали и жудели за тобом. Поженили су се, поразводили... али ти си им у срцу. Нормално је што те поново желе.

ХАНА: Али, ја сам несрећна жена... не могу да преболим. Не желим поново брак. Још сам ровита.

ДОН: Хана... не мислим на све оне који се сад поново јављају. Мислим само на једну особу, на Фреда. Он је озбиљан, успешан послован човек. Има своје фабрике, трговину, разгранате везе у целом свету, овде јаку политичку залеђину. Изабран је за главног судију... Ако је то важно... није се женио... Можда те је чекао целог живота.

ХАНА: Фред...? Да ли ти то озбиљно мислиш?

ДОН: Не шалим се.

ХАНА: *(Љућито)*
Не желим никога. И не трпим наређења. Шта хоћеш? Да поново будем нечија верна љуба? Да ми соба мирише на увели босиљак и на жуте дуње. Да идем од руке до руке. Као у време ага и бегова! Па нећу! Знам, дошли су нови, још гори од ага и бегова... Гори сте... Један ме је отерао, други одмах хоће да ме удоми. Ко сте ви? Господари

туђих живота? Возите аутомобиле, уместо да јашете дорате и ђогате. То је једина разлика. Ништа друго није се променило.

ДОН: *(Хладнокрвно)*

Не хистериши, молим те.

ХАНА: *(Смирено)*

Али, молим те, немој ти... Не знаш ти шта је женско проклетство. Свака жена и свака породица носе печат своје несреће.

ДОН: Није то несрећа. То је живот. Део живота.

ХАНА: Онда је боље да одмах умрем.

ДОН: Не причај глупости. Свадба је већ уговорена!

ХАНА: Свадба... Каква, чија? Шта? Али, ја не желим да се поново удајем... Ја имам децу. Петоро деце! Све сам подредила њима. Оставила посао, запоставила каријеру. Ништа није било вредно моје породичне нежности и топлине дома. Била сам срећна мајка и супруга.

ДОН: Све си подредила њему.

ХАНА: Сви мисле да сам била његова робиња. Да је тако, на вест о његовим ранама, отрчала бих да му загрејем руке и стопала... У ствари, он ме је, изгледа, звао. Видела сам уписан пропуштен његов телефонски позив. Али, нисам одговорила на његов позив.

Севају муње.

ЧЕТВРТА СЛИКА

Хари се враћио кући. Момци су унели његов ѓрџиљаџ.

ХАРИ: Можете ићи, момци. Али, останите у близини и не искључујте телефоне.

ТЕЛОХРАНИТЕЉ: Важи, шефе.

Изазе. Хари осџаје сам. Осврће се ѓо соби.

ХАРИ: Кућа је празна без ње... Сваки детаљ ме подсећа на њу. Њено присуство давало је топлину овом дому. То је било наше гнездо у које смо се враћали, а које је она сад напустила. Одлела... Прхнула као птица сломљених крила.

Као да још осећам мирис њене косе. Испуњавала је ову кућу својом добротом, лепотом, љубављу. Ово је била кућа пуна страсти. Сатима смо седели сами. А потом... Волели смо се и по целу ноћ нисмо спавали, љубећи се, у загрљају.

Чује се дечја гласина. Уидају деца. Два синчића и две кћеркице.

ДЕЦА: *(Углас)*

Вратио си се тата! А где је мама?

Улази Харијева мајка, са још једним унучећом у наручју.

МЕРИ: *(Са уздахом)*

Ето, сви сте сад ту... Све би могло да буде као пре. Само ње нема. Она је била добра жена. Друге једва чекају да муж изађе, окрене леђа, па да прихвате први позив, одлазе на сплавове... Чујем, мода је да се пењу на столове па играју... Ниско носе панталоне и сукње. Стомак им је откривен, пупак им се види...

ХАРИ: Немој да си тако старомодна.

МЕРИ: У моје време то није тако било. Жена је поштовала свог човека, децу, огњиште... Она је била управа таква жена, чедна, мирна... И мени је помагала.

ХАРИ: Знаш да сте биле блиске с њом. И ти и моја сестра. Где је она?

МЕРИ: Доћи ће. Ни њој није драго. Све је било потребно.

ХАРИ: *(Изненада љућито)*

Ма шта је жалите... и штитите! Ено, једва је дочекала. Удаје се!

МЕРИ: Ма није то тачно, то су само приче. Она жели једино живот с тобом. И с децом. Опрости јој, молим те!

ХАРИ: Она се удаје... Зар ти то не схваташ? Ни недеља дана није прошла, а она се поново удаје! Сви о томе причају, новине пишу о том скандалу на првим странама. Послате су позивнице за свадбу, резервисан сплав за весеље и медени месец у Грчкој, Тунису и Монаку, да окушају срећу на рулету... Тај њен тајкун је пун ко брод.

(У бесу)

Она оставља децу, кућу, мужа... А ја сам очајан.

- МЕРИ: Горко кајање не помаже. Својевољни сте обоје.
- ХАРИ: Зашто је увређена?
- МЕРИ: Ти си је увредио.
- ХАРИ: Нисам ја крив! Она је крива.
- МЕРИ: Неко је крив. Сваки човек на овом свету носи бреме кривице. Недужних нема.
- ХАРИ: Зашто сам ја крив?
- МЕРИ: Увек радиш на своју руку... а онда се кајеш.
- Хари се јавља на телефон који је у њом њренујку зазвонио.*
- ХАРИ: Будите спремни... чим вас позовем. Морам то да спречим.
- МЕРИ: *(Прекида ља)*
Довољно си забрљао... Слутиш да поново хоћеш да направиш неку глупост. Нову, већу, гору. И опет ћеш се кајати. То ти је својствено. Склон си ексцесима. Зато одмах отпусти те момке и престани да ратујеш против ње. Њену свадбу на тај начин, силом, не можеш спречити. Само ћете се међусобно поубијати. Престани, сине, да ратујеш с другима. Престани да ратујеш против себе. Бори се за њу, не против ње. Ако си борац, твоја борба мора да има неког смисла. Овако, како радиш, чини ми се да ниси одрастао. Не буди дете.
- ХАРИ: Растући, ипак, научио сам да примам и узвраћам ударце. Морам да на прави начин одговорим том педеру, оштро, бескомпромисно. Она мора томе да се повинује! Узмака нема.

Затихије.

ПЕТА СЛИКА

У истом њросџору, Хана и Дон.

- ХАНА: Знаш да си у шкрипцу. Није ти лако. Разумем те... али, схвати и ти мене. Није ми до свадбе, ни мужа.
- ДОН: Он је стално на путу, има пуно обавеза. Нашао је и неки изговор да кад сватови крену, он не дође по тебе... И то довољно говори о томе да ћеш бити слободна, руке ће ти бити одрешене за све твоје прохтеве.

- ХАНА: Какве прохтеве? Немам прохтева. Нисам неживљена жена.
- ДОН: Жене увек нешто желе. Досад си гледала само у једну тачку. Сада се осврни мало око себе, погледај свет другим очима.
- ХАНА: Чему толике припреме око свадбе? Знаш да не подносим тај кич... трубе које заглушују, кум с кесом, колоне аутомобила прекривених заставом и то државном, цвећем... Свуда цвета кич. Све то презирем.
- ДОН: То ће брзо проћи. После си слободна.
- ХАНА: Знаш да сам јака. Свашта сам преживела и претрпела.
- ДОН: Знам шта хоћеш да кажеш. О томе сам разговарао с оним твојим другом из гимнзије, угледним новинаром и писцем. То је део женског живота. Трагика, од античких времена. Жена увек страда...
- ХАНА: Који мој школски друг?
- ДОН: Голуб.
- ХАНА: Сећам га се, наравно.
- ДОН: Треба и он да дође на свадбу.
- ХАНА: Не знам како ћу ја? Најрадије бих у земљу пропала. Постоји ли живот после смрти?
- ДОН: Из ове коже не можемо. Ни ти, ни ја...
- ХАНА: Најрадије не бих села у та луксузна, изнајмљена кола за венчање. Али, ако је то већ тако, договорите се да застанемо поред Харијеве куће. Тим путем ионако морамо проћи. То је незаобилазно.
- ДОН: Шта? Желиш његов опроштај?
- ХАНА: Ја сам њему опростила... Него желим нешто посебно.
- ДОН: Па, реци, шта.
- ХАНА: Биће то најтежи тренутак у мом животу... Желим да видим децу! Да их изљубим. Још једном. Имам и неке играчке за њих. Знам да имају све што им треба, нису гладни, нису жедни... али без мајке, они су сиротани. И тако ће остати.
- ДОН: Као да наричеш.
- ХАНА: Ово је време плакања.

Јарка светлоси слаби.

III ЧИН

ПРВА СЛИКА

Хана, окружена пријатељицама, Ликом и Сенком. Ту су још фризерка и шминкерка. Помажу у припремама за венчање.

ЛИКА: Еј, девојка је своје очи клела...

СЕНКА: Шта ти је?

ЛИКА: Кад је свадба, треба играти и певати. То је најважнији, највеселији догађај у животу... Знаш, студирале смо народну књижевност.

СЕНКА: Знам ону песму што се пева уз тамбурице... Одви се бисер грана од јоргована... и... одвила се златна жица од ведрa неба

ЛИКА: Лепе су неке од тих песама. Невеста се описује као кошута... И наша млада је лепа, као срна. Сећам се када је пролазила пистом на модним ревијама, витка, елегантна... као принцеза.

СЕНКА: *(Изненада)*
Колико си се ти пута удавала?

ЛИКА: Невестински вео, ако те интересује, носила сам два пута... Ускоро ћу поново. Опет ме просе. Зар си заборавила своје бракове? Како проводиш самотне ноћи?

СЕНКА: Да је, као што није... тако каже она народна песма.

ЛИКА: Девојка без драгог је као трава без росе... Да сам вода, знала бих где бих извирала...

СЕНКА: Увек си волела народну поезију, а уместо у литературу, отишла си небу под облаке... Стјуардеса...

ЛИКА: И то је једно од занимања које је некад привлачило девојке наше генерације. Путовања, пилоти, занимљиви путници, швалерације.

СЕНКА: Знаш ону.
(Весело, безобразно љевуши)
Све ћу клети, мог швалера нећу.

ЛИКА: Ти си баш надахнута народном лириком.

СЕНКА: Паунице... јелени... виле... лутају тим просторима... вино је у кондирима, коло се вије, певају се веселе и смешне песмице... Свиђа ми се та атмосфера. Штимунг, угођај, како би рекла она наша стара пријатељица која је обећала да ће доћи на свадбу.

ЛИКА: Има и сетних песама и трагичних.

СЕНКА: Лоша срећа... Смрт младе се такође описује...

ЛИКА: А има и она... удаћеш се, покајаћеш се...

СЕНКА: Шта још треба да урадимо... Да лакирамо нокте младој? Млада, зашто си се ућутала?

ХАНА: Нећу да ме ките за свадбу!!! Нико не зна колико сам суза пролила.

Хана њлачући излази, у њрајњи ѡријатељица.

Грмљавина.

ДРУГА СЛИКА

Улазе Дон и Голуб.

ГОЛУБ: Женске сузе...

ДОН: Проћи ће.

ГОЛУБ: Имам лош предосећај.

ДОН: Узми пиће да спереш горчину.

ГОЛУБ: Хвала... Поново невеста! Отишла је из куће првог мужа. Он сматра да се није удостојила да га посети... Њен будући муж не сматра за сходно да дође по њу...

ДОН: Доћи ће. Има важан састанак.

ГОЛУБ: Ја ћу је извести из куће и повести.

ДОН: Ти си стари сват.

ГОЛУБ: Има ли млада прстен? Да ли је скинула своју прву бурму позлаћену? Писао сам поводом смрти енглеске принцезе о њеном вереничком прстену. У њега је уграђено сто тридесет шест брилијаната, стотину више него што је принцеза имала година, уз то и четири дијаманта и још један велики дијамант, брушен као смарагд. То је био принцезин прстен који су назвали "Светлећа звезда", а вереник га је наменио жени свог живота. На њеној сахрани, после трагедије која се догодила у париском ту-

нелу, певао је славни италијански тенор. Њен пријатељ, чувени композитор, компоновао је песму коју је сам и отпевао под називом “Свећа на ветру”. Принцеза је сахрањена на острву, у језеру...

- ДОН: Зашто сада то причаш? Помињеш смрт несрећне принцезе. Сахрану. Шта слутиш?
- ГОЛУБ: Прстен скрива тајну. Слутим... слутим да су и једна и друга осетиле да су жене... Лепе, а несрећне. Новине су свашта писале, било је пуно нетачних података, врвело је од штампарских грешака... али, папир све трпи.
- ДОН: Мој адвокат је реговао на бујицу оговарања.
- ГОЛУБ: Не знам колико је тачно, али чуо сам да Хари намерава да унајми неке револвераше да спрече свадбу... Можда зато Фред избегава да дође по невесту.
- ДОН: Сви ми носимо главе у торби.
- ГОЛУБ: Многи послови одвијају се на самој ивици закона. Откривају се нове афере.
- ДОН: Али, све се брзо заташка.
- ГОЛУБ: Вешти сте у томе, бесумње.
- ДОН: У овом вртлогу, тешко је доказати оптужбе. Многе терете за криминал, чак и за злочине. Направи се, одједном, велика галама, али све се временом стиша.
- ГОЛУБ: И ти играш на ту карту.
- ДОН: Ја немам шта да кријем. Сви знају шта и колико имам и одакле ми. Оно што сам стекао у последње време...
- ГОЛУБ: Плашиш се да не изгубиш? Зато и желиш да се чврсто повежеш са Фредом. Он је уважен у политичким, правосудним и другим јавним круговима.
- ДОН: Само желим да пловим мирним водама.
- ГОЛУБ: Без обзира што је вода мутна?
- ДОН: И ти ловиш у мутном.
- ГОЛУБ: Ти ме увлачиш у своју мрежу.
- ДОН: То је доказ твоје недоследности.
- ГОЛУБ: Ја ово не чиним због тебе... ни зарад себе.
- ДОН: Она ти лежи на срцу, знам... Али, нико не може променити њену судбину.
- ГОЛУБ: Ти утичеш... Ти је примораваш на удају.

- ДОН: Спасавам је... Отерана је, плунута, одгурнута. Он је зликовац.
- ГОЛУБ: Ни ти ниси пуно бољи. Она је између вас двојице, немоћна.
- ДОН: Тежак јој је био живот с њим. Покушавам да је спасем.
- ГОЛУБ: Нико не зна тајну њихове ложнице. Провели су толике године заједно.
- ДОН: Током свих тих година је патила.
- ГОЛУБ: Ниси јој завиривао под кревет да знаш.
- ДОН: Знаш, сигуран сам у то... Сваки брак је у кризи!
- ГОЛУБ: Брат си јој, али не схваташ њену судбину... Ја покушавам да је разумем, али указују ми се шупљине. Сукоб међу супружницима је могућ, често и неизбежан, али не може се лако објаснити.
- ДОН: Превише се уживљаваш у улогу.
- ГОЛУБ: Једна велика љубав је завршена...
- ДОН: Није велика и није завршена... Почиње весеље! Зашто још нема трубача?
- ГОЛУБ: Дошли су.
- ДОН: Не чујем трубе.
- ГОЛУБ: Она не дозвољава. Не жели музику.
- ДОН: За музику је лако. Постоји тежи проблем.
- ГОЛУБ: Који?
- ДОН: Не знам како ћемо проћи поред његове куће.
- ГОЛУБ: Тамо су јој деца. Препознаће је.
- ДОН: Девојка мора да буде под велом.
- ГОЛУБ: Није она девојка.
- ДОН: Удаје се. Невеста је.
- ГОЛУБ: Она не жели да се удаје.
- ДОН: То је за њено добро.
- ГОЛУБ: То је мимо њене воље.
- ДОН: Жеља јој је да види децу. Зауставиће колону. Хоћеш ли ти с њом бити у колима? Имам поверења у тебе, најпозданији си међу сватовима.
- ГОЛУБ: Бићу у њеној близини.

Звуци аутомобилских мотора се појачавају.

ТРЕЋА СЛИКА

Хана и Голуб. Около сватјови.

ГОЛУБ: Бледа си.

ХАНА: Не подносим шминку.

ГОЛУБ: На писти, као манекенка, била си нашминкана.

ХАНА: Нисам на писти. Шминка ми више није потребна.

ГОЛУБ: У шта си се загледала?

ХАНА: Видела сам моје девојчице на прозору...

ГОЛУБ: Учинило ти се.

ХАНА: То су оне...

ГОЛУБ: Сад видим и ја... Два синчића су изашла из куће, пред колону.

ХАНА: Хвала ти што си зауставио кола.

ГОЛУБ: Деца су те препознала, видим како ти машу и зову те.

ХАНА: Да ниси зауставио, искочила бих из кола... Срце је хтело да ми искочи из груди.

ГОЛУБ: Схватио сам колико желиш да их видиш.

ХАНА: Имам поклоне за њих... Играчке које се праве су увек страшно глупе. Све неки пластични ножеви као у Рамба, па неки пластични митраљеви, пиштољи... Као да их од детињства спремају за глупе ратове... а за девојчице, исто као и ја кад сам била мала... лутке, да се играју да буду маме и уче да чаме у кући... Али, шта деца знају. Радују се ситницама. Носим им и неке ципелице, хаљинице...

ГОЛУБ: Играчке им неће заменити мајку.

ХАНА: Знам то. Ово је само изговор, хоћу да их видим, загрлим.

ГОЛУБ: Желиш ли, можда, и њега да видиш?

ХАНА: Дуго га нисам видела... Не знам... Лежао је рањен, нисам отишла да га посетим.

ГОЛУБ: Кажу да се није много променио.

ХАНА: Чврст је он... Знала сам, преболеће. Зато и нисам пуно бринула. Бригу сам посветила деци.

ГОЛУБ: Он је то другачије протумачио.

ХАНА: Не знам шта је мислио.

- ГОЛУБ: И он је, сада, сигурно, ту?
- ХАНА: Не видим га... У ствари, нисам ни гледала, ни обраћала пажњу на њега.
- ГОЛУБ: Важан ти је.
- ХАНА: Деца су ми најважнија.
- ГОЛУБ: Требају им родитељи... док не одрасту.
- ХАНА: За цео живот. Не могу без мајке. Они су још мали, ништа не знају... Не схватају да су без мајке сирочићи.
- ГОЛУБ: И он је, сигурно, усамљен.
- ХАНА: Ја сам остављена.
- ГОЛУБ: Зар нисте могли да стишате, свако своје ја?
- ХАНА: Надала сам се да ће он да попусти.
- ГОЛУБ: А ти?
- ХАНА: И ја бих попустила.
- ГОЛУБ: Можда још није касно.
- ХАНА: Мислиш да би ово могло да се заврши хепиендом?
- ГОЛУБ: Желим срећан крај, иако знам да је то привилегија.
- Предах.*

ЧЕТВРТА СЛИКА

Хари на тераси велелејне куће. Прилази му мајка.

- ХАРИ: Шта се то дешава?
- МЕРИ: Свадба.
- ХАРИ: Налик је погребној поворци.
- МЕРИ: Њени сватови. Прате је готово плачући.
- ХАРИ: Где је младожења?
- МЕРИ: Млада је сама.
- ХАРИ: Каква је она млада? И какав је он женик...
- МЕРИ: Она не жели да те повреди.
- ХАРИ: То је лицемерно. Зашто онда пролазе сватови поред моје куће?

- МЕРИ: Све друге улице су закрчене или затворене за саобраћај... Стално неки протести.
- ХАРИ: Не, она је желела да овуда прођу. Жели да ме понизи. Да патим.
- МЕРИ: Она пати. Хтела је да види децу, да им да поклоне... играчке.
- ХАРИ: Она се игра. Деца нису играчке... Ја нисам њена играчка.
- МЕРИ: Нису само играчке.
- ХАРИ: Видим, даје им неку одећу... Као да су просјаци. Позови децу! Ко им је дозволио да излазе из куће. Нека прође ова циркуска колона.
- МЕРИ: Она нешто чека.
- ХАРИ: Шта хоће још.
- МЕРИ: Жели да види и целива оно најмлађе, чедо у колевци.
- ХАРИ: Оставите бар то дете на миру. Нека спава.
- МЕРИ: Мајка је... ја је разумем.
- ХАРИ: Упорна је... увек је таква била.
- МЕРИ: Онда не очекуј да одустане. Допро је до мене њен глас. Вели да чезне да види своје чедо, да га чује како гуче.
- ХАРИ: Нека пошаље то што је наумила да му да... не будите дете... и, шта чекате? Зовите децу.

Деца долазе.

- ХАРИ: Дођите децо... Дођите тати. Мајка вас је оставила. Дођите сирочићи моји, тајко ће се бринути о вама. Ништа вам неће недостајати. Ускоро ћемо на једрење. Она нема срца!
- МЕРИ: Чула је то шта кажеш.
- ХАРИ: Она је бездушна! Пренемаже се. Прави шоу. Доста ми је њених представа.
- МЕРИ: Она те чује.
- ХАРИ: Нека чује. Нека иде тамо где је пошла... нек се не пренемаже. Шта је мислила? Да ћу да је позовем на чај? Шта чекају ти њени сватови? Зашто стоје, зашто не наставе пут. Погасили су машине... Тражили су рат, имаће га! Позовите обезбеђење!

Фијук ветра.

 ПЕТА СЛИКА

Хари и Голуб.

- ХАРИ: *(Љуџиџио)*
Шта чекате, сватови? Путујте где сте наумили! Оставите ову кућу на миру. Ово је провокација.
- ГОЛУБ: *(Савлађујући се)*
Смири се, човече... Престани да вичеш. Не знаш шта нас је задесило.
- ХАРИ: Како да се смирим?
- ГОЛУБ: Она се смирила...
- ХАРИ: Код ње се никад не зна, све је могуће и све неизвесно...
(Слушајући нешто лоше)
Како смирила се?
- ГОЛУБ: Умрла је. Она је мртва...
- ХАРИ: Ко? Она? Мртва... Шта трућаш глупости? Кад? Она је пошла на венчање.
- ГОЛУБ: Она је умрла....
- ХАРИ: Како?
- ГОЛУБ: Дрхтала је... Побледела... Само је пала... срушила се, као бреза.
- ХАРИ: *(Тронуто)*
Зар она... мртва? Не верујем... Где се упутила?
- ГОЛУБ: Одлази, заувек... уместо да иде својој кући.
- ХАРИ: Ово је њена кућа. Она је жива.
- ГОЛУБ: Живеће док буде присутна у нашим сећањима.
- ХАРИ: Моја жена... Она је моја жена... Ја сам њен муж. Зар је мртва?
- ГОЛУБ: Ово је крај.
- ХАРИ: *(Још у неверици)*
Крај... Она је отишла...?
- ГОЛУБ: *(Тихо)*
Она одлази.
- ХАРИ: Можда ће нам се душе поново срести...

Киша. Јарка светлости.

ЗАТАМЊЕЊЕ

ШЕСТА СЛИКА

Голуб сам на сцени која представља кавез.

ГОЛУБ: Један човек и једна жена...Он, жесток фрајер, она сирота мала богаташица.У чему је, заправо проблем? Све се своди на питање које гласи: зашто? Могућ је, наизглед, само један одговор. Недовршеност мушко-женских принципа... Хир... мушки хир...! Лудило! Постоје места где река прави велику кривину.. Тако и човек... Меандрира. И сам, ево, правим велику кривину, па изгледа као да причам бајке. Не, не не... Не претачем из шупљег у празно. Логично је да меандрирам и као да, исписујем бакропис... арабеску...Мало је остало од старих храстових шума као и прича из давнине; неке су изгубиле боју, смисао... али живе. Као писмо... као повеље... као свила. Није могуће све остварити и спојити два добра у раду и животу, премда покадакд изгледа и да јесте... Када су, оно, хтели на стрмини да направе вештачка језера, наливали су воду, али, она се преливала.Био је то немогућ архитектонски подухват.Нису одустали, довели су нове инжењере..И, замислите, шта су урадили ? Нивелисали земљиште, зар не? Нису могли брдо да претворе у равницу.Него...они су направили слапове. Ето..! Добро су урадили. Брдо је остало... Опстала је, преливајући се кроз векове, и древна прича из камењара... Измигољила се кроз време, сачувала... Из сенки аскерских сабљи... и преточила се у слапове модерног времена...у паркове који су постали легла курви и травестита. Наслућујете шта бих да кажем. Оно што је свима добро знано... о џунгли на асфалту. Времена се мењају. Шуме су гореле, али је коров остао. Засађени су дудови или јорговани... али џунглу је тешко претворити у парк или стаклену башту... Она, његова лепа жена, живела је, сви тако мисле, под стакленим звоном. То је можда био њен избор. Или ју је, рећи ћете, он присилио...саградио је палату за њу, у ствари она је постала заточеник тог дворца сазданог од сујете... Није лако жену присилити... ако хоће-хоће, ако неће-неће... А он? Он се у џунгли обрео такође својом вољом. Излазак на асфалт, на улицу за њега је од детињства представљао одлазак на ходочашће... Уплео се, касније, у бизнис, у разне мутне послове, изградње путева и ловишта, ушао у аутомобилску индустрију, потом је исказао интересовање

за колекције старих мајстора... посебно су га интересовали импресионисти и једна слика наше познате ауторке из Чачка... она чувена слика под називом “Булоњска шума”... Импресионизам... за њега је то остало на маргинама на које је све згурао, а сам је, мислећи да иде пречицом, доспео на странпутицу... У међувремену и рат, оружје, дрога, окршаји ривалских нарко банди, секс... Усисао га је свет проституције, травестије... И сам травестит, одувек је био склон том полусвету полутаме, мрака... Време све мења. Сударају се галаксије које су биле удаљене једна од друге и по 250 милиона светлосних година... после судара, како се открива захваљујући радиоактивним инфрацрвеним и X-зрацима, формирају се рупе које неком чудном снагом привлаче сву материју... стварају се нова језгра из којих излазе младе звезде... као пилићи... Поимање времена свима нам је неочекивано кратко, а однос несавршених људи недовољан.

*Дошле бука аутомобилских сирена и мојора која бива све јача,
постоје заглашујућа. Голуб немоћно шири руке.*

ГОЛУБ: Ближи ми је далеки топот коњских копита..

ЗАВЕСА